

VETLLA DE PREGÀRIA

DAVANT DEL C I E DE BARCELONA

**NO
MÉS
CIES**

**DISSABTE 19 DE GENER
DEL 2019 A LES 18:00H**

C/ E, Zona Franca nº40
Línes d'autobusos 21 i 109

CONVOCA i ORGANITZA: Grup de visites al CIE (Fundació Migra Studium — Servei Jesuïta a Migrants)

ADHESIONS: ACO - Acció Catòlica Obrera, Arrels Sant Ignasi, Càritas Diocesana de Barcelona, Centre Sant Jaume, Col·lectiu de Capellans Obrers, Cristianisme i Justícia, CVX - Sagrada Família, Delegació Diocesana de Pastoral Obrera, Fundació La Vinya, Fundació Privada Viarany, Fundació Salut Alta, GOAC - Germanor Obrera d'Acció Catòlica, Hospital de campanya-Parròquia de Santa Anna, Justícia i Pau Barcelona, MCECC - Moviment de Centres d'Espai Cristians Catalans, Obra Domingo Solà (EKUMENE), Parròquia Mare de Déu de Bellvitge.

Benvinguts i benvingudes,

Ens hem aplegat de nou davant les portes del CIE de Barcelona per compartir junts una vetlla de pregària. Gràcies per ser aquí!

No més CIE! No més sofriment innecessari, no a l'obertura de nous CIE... Aquí davant d'aquestes portes, davant d'aquest mur del CIE que és frontera. Frontera interior, que marca un "dins" i un "fora", un "nosaltres" i un "ells"... ; frontera que visibilitza unes polítiques migratòries dominada per les detencions, els internaments i les expulsions; frontera que ens presenta una imatge de les persones migrants com un risc i una amenaça al nostre benestar.

Els CIE i les fronteres, no són només cosa de polítics, ens impliquen a tots perquè són espais on s'interromp el flux de la vida: somnis, esperances, projectes, il·lusions... Migrar, travessar la frontera, és arriscar-se, és enfrontar-se a un horitzó diferent, és descobrir-se de sobte sense llar i amb la pròpia identitat qüestionada i diluïda.

Els qui estan darrere aquests murs són persones que fugen dels seus països escapant de la pobresa, la violència o les terribles condicions de vida. Busquen entre nosaltres una oportunitat de vida, un refugi. Fugen d'un malson i es troben amb un altre malson. Es topen amb fronteres, tanques i murs, com la falta de documentació que els aboca a una vida precària sempre amenaçada per l'internament i l'expulsió.

Els detinguts en el CIE no són delinqüents, són solament "sense papers" persones que han entrat de forma irregular a Europa perquè actualment és gairebé la única forma d'entrar a Europa. I els tanquem en pitjors condicions que en una presó, sotmesos a un nivell de control policial desproporcionat. I si tenen la sort de ser posats en llibertat els llancem a uns llimbs administratius, a una mena de mort civil sense drets i en molts casos sense possibilitat de regularitzar la seva documentació.

Els millors aliats que té la injustícia són el silenci, la ignorància i la indiferència, actituds que ens converteixen en part de la frontera. Per això estem avui aquí, per denunciar un sistema que ens deshumanitza a tots i a totes, per manifestar la nostra voluntat de no voler ser mur ni frontera, per construir junts una nova mirada cap a l'altre... Per això cridem avui: **No més CIE!** No més sofriment innecessari.

CANT: Lentament

Lentament, ens fem presents, i acollim
la vida que ha de néixer a cada instant, a cada instant.

Lentament, ens fem presents, i acollim
el pobre que ara dorm al meu carrer, al meu carrer.

Lentament, ens fem presents, i acollim
el dubte de qui dona el primer pas, el primer pas.

Lentament, ens fem presents, i acollim
la mare que ara vetlla aquest infant, aquest infant.

Lentament, ens fem presents, i acollim
els somnis d'immigrants que s'han truncat, que s'han truncat.

Lentament, ens fem presents, i acollim
la por de qui se sent sol i oblidat, sol i oblidat.

1ª PART - TESTIMONIS

Deixem ara que parlin els testimonis dels interns. Testimonis que els voluntaris i voluntàries de Migra Studium han recollit durant el 2018 i que ens mostren com afecta l'internament a les persones. Són també però testimonis d'esperança, futur i resistència. Després de cada testimoniatge farem un breu moment de silenci.

LA HISTÒRIA DE SALAH

Salah. Marroquí. 53 anys. Gairebé 20 anys vivint a Lleida, lloc al qual va arribar buscant un projecte de futur amb més oportunitats per als seus fills. La major part de la seva família és a Catalunya: parella, fills estudiant, germà i nebots... Va seguir tots els processos per a l'adquisició de la residència. Li semblava haver-ho aconseguit ja que es creia posseïdor d'un contracte en regla perquè cotitzava regularment a la Seguretat Social. Fa uns mesos, quan va anar a renovar per a la segona llarga residència, li van comunicar que la seva situació administrativa era irregular i que existia una ordre d'expulsió. Sense entendre res d'aquesta situació va ingressar en el CIE. Ja en el centre es va assabentar que l'empresari que l'havia contractat no complia amb les seves obligacions amb la Seguretat Social....

Segueix sense entendre res. Ens diu que ell sempre ha actuat en "el camí recte" perquè així ho va aprendre dels seus pares i de la seva religió. Diu sentir molta vergonya per estar en "una presó", no li ho comunica ni a la seva parella ni als seus fills, només a un germà amb el qual manté (durant l'internament) contacte telefònic.

Durant els dies d'internament està desesperat, se sent traït i abandonat per una administració espanyola que no valora la seva situació i que només el remet a la seva ordre d'expulsió. Abans dels 40 dies d'internament va ser deportat al Marroc.

Silenci (3')

EL VIATGE DE MAMADOU

Mamadou. Uns 25 anys. De Guinea Conakry. Fa set anys va abandonar el seu país a la recerca d'un futur millor. Passa per diferents països, sobrevivint com pot. Es gasta tots els seus estalvis i va trobant diferents treballs durant aquest

llarg viatge amb molts trams de desert. Explica emocionat com va perdre a diversos companys de viatge en aquesta llarga travessia. Va perdre també els vincles familiars, ja que durant el viatge només aconseguí parlar una vegada amb la seva mare.

Després de la seva arribada en pastera a la frontera sud ingressa en el CIE de Zona Franca. No entén perquè sense haver comès cap delictes es troba en “aquesta presó i només pensa en com sortir d'aquest lloc. Tampoc té molt clar què farà si és alliberat. Diu que acudirà a algun lloc on pugui dormir, que parlarà amb algun dels contactes que té i que potser el poden ajudar a entrar en la venda ambulants o en la recollida de ferralla. El dia 59 del seu internament va ser alliberat amb només un paper amb l'adreça d'alguns llocs on podria acudir. Segurament li quedarà una llarga espera abans no trobi una plaça per a dormir.

CANT:

In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum,
In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum

EL PROJECTE D'ALÍ

Alí va arribar, amb 15 anys, amb un equip de futbol del Marroc per a jugar un torneig a Màlaga. Durant el torneig va decidir presentar-se en una comissaria de policia dient que era marroquí indocumentat i menor d'edat. No veia cap possibilitat de futur en el seu país. La seva germana i el seu cunyat residien a Barcelona i volia tenir una oportunitat prop d'ells. El van ingressar en un centre de menors de Màlaga i als pocs mesos traslladat a un de Barcelona.

A punt de complir els 18 anys va cometre una sèrie de delictes menors, el van jutjar i va complir una condemna de vuit mesos a la presó. Després de complir la condemna ja no va poder renovar la residència (els antecedents penals li ho impedié) i sense residència no és possible obtenir cap treball, ni regularitzar la seva situació. Estava residint amb la seva germana, el seu cunyat i els seus nebots a Sabadell, quan un dia al carrer li van demanar la documentació, i al descobrir que tenia una ordre d'expulsió, és ingressat immediatament al CIE. En el CIE està fent tot el possible per a no ser expulsat. Insisteix que al seu país no té cap possibilitat de futur, i que l'únic que vol és tenir les mateixes possibilitats que tenen els europeus de la seva edat.

Silenci (3')

LES REFLEXIONS DE KIRI

Viure al carrer és viure en la brutícia, en la pobresa i en la fam. Viure al carrer és misèria. Viure al carrer és viure amb el cor buit, en la solitud, en el fred d'un món sense contacte, sense relació, sense afecte.

Jo he viscut així des dels 13 anys, al meu país. Sense ningú més que algun company ocasional amb qui compartir el temps i amb qui cobrir-me l'esquena. Arriba un moment que veus que s'apropa el teu final, i que fins i tot deixar d'existir pot ser un alliberament.

Llavors, per què no agafar una pastera? Què hi tens a perdre? Quan puges i et seus en la pastera no saps si hi haurà demà, si aconseguiràs arribar o seràs un mor més dels milers que han convertit aquest mar en un cementiri sense làpides, sense memòria, anònim... Com les fosses comunes de les guerres, dels genocidis, vergonya eterna dels països que han fet del Mediterrani un mur. Quan puges a la pastera esperes deixar enrere un passat sense futur, un país sense esperança, als delinqüents que els governen, a un sistema que esclavitzava, que s'apropia per a uns pocs dels béns de la terra que molts habitem; i endinsar-te en un nou món que et doni una oportunitat de recuperar la teva dignitat d'ésser humà.

Arribem a un món de paraules sense contingut. Paraules escrites en paper mullat, "welcome" "benvingut", paraules que vesteixen de bondat una situació d'injustícia. La meua vida des de que vaig arribar va ser solitària, pendent sempre del risc de ser expulsat. Evitant mirades, acceptant treballs d'esclau... Però no tinc cap altra opció. Això o morir. Un cos més en les aigües blaves d'un mar ple d'històries.

CANT:

In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum,
In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum

VIDA INTERROMPUDA

Jo vaig néixer a Ceuta. Els meus pares, un espanyol i una marroquina, mai van registrar el meu naixement, per la qual cosa mai he tingut cap document que m'identifiqui. Ni passaport, ni DNI. Quan era encara petit, la meua família es va mudar a Andalusia, i uns anys després jo em vaig traslladar a Barcelona, on he viscut aquests últims 20 anys.

El CIE de Barcelona no és nou per a mi. Fa un any que em van tancar per primera vegada entre aquestes parets. Setmanes més tard em van pujar a un ferri amb destinació a Tànger. Quan vaig arribar emmanillat al Marroc, a un país que ni tan sols conec, la policia fronterera no em va reconèixer com a ciutadà del seu país i em van denegar l'accés. Em vaig quedar allí, entre policies marroquins i espanyols, sense saber què anava a ser de mi. Encara recordo la indiferència del policia que em va treure les esposes i em va dir "pots anar-te". Van passar uns dies fins que un amic va poder enviar-me una mica de diners i vaig poder comprar un bitllet d'autobús de tornada a a Barcelona.

Ha passat un any i aquí estic de nou. Tinc amb mi el document que em va expedir llavors la Policia Nacional espanyola certificant que no van poder expulsar-me. Però sembla ser igual. Segueixo sense tenir un DNI i la meva pell continua sent igual de bruna, el meu nom continua sonant àrab. La meva dona i el meu fill estan preocupats, clar. I jo temo perdre el treball si m'absento més dies. Només espero que aquesta vegada tot sigui més ràpid i pugui tornar aviat a casa.

Silenci (3')

EL SOMNI ES TORNA MALSON

Vaig sortir de Guinea Conakry fa 5 mesos rumb a Europa al costat del meu germà petit, de 18 anys recentment complerts. Les coses al nostre poble feia temps que s'havien posat lletges, ja no era segur caminar pel carrer o parlar la nostra llengua en públic. Sortim amb la il·lusió de trobar seguretat a Europa. Al meu germà petit se'l rifaven els equips de futbol a Guinea i sabíem que, sent tan jove, podria arribar a fitxar per algun equip europeu. A més, jo havia estudiat Administració i Gestió en la Universitat i li vaig proposar viatjar amb ell per a ajudar-lo a fer contactes.

Avui es compleixen 12 dies des que ens llancem a creuar l'Estret en una embarcació. L'últim tram abans de trepitjar Europa, el continent dels drets humans, com li diuen. Però una de les embarcacions va naufragar i el meu germà petit es va ofegar aquella nit en les aigües del Mediterrani. No entenc què faig aquí, tancat. Fugíem de l'horror i l'horror ens va visitar de nou a Europa. Ara el que necessito és sortir d'aquí i trucar a la meva família. Després hauré de pensar en el següent pas.

CANT: DESITJO PAU

Ja n'hi ha prou de violència.
Jo no puc suportar-ho més.
Ja n'hi ha prou de matances,
Les morts no portaran la Pau.

Ja n'hi ha prou de les armes,
negoci del qui en vendrà més.
Ja n'hi ha prou de mentides.
Escolta'm, desitjo pau!

PAU , PAU, PER LA GENT
QUE PATEIX EN SOLEDAT
QUE VIU SENSE TENIR PAU.
PAU, PEL MON NOSTRE QUE PLORA.
DESITJO PAU.

Ja n'hi ha prou de tortures,
la llei del que ha pogut més.
Ja n'hi ha prou de cadenes
que lliguen nostra llibertat.
Ja n'hi ha prou de misèries.
Els rics potser no em comprendran, veritat?
Ja n'hi ha prou d'injustícies.
Escolta'm, desitjo pau!

2ª PART - LECTURES

Levític 19,33-34

Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu. Al contrari, considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte.

CANT: Déu és amor

Déu és amor, tingues coratge, viu per amor

Déu és amor, no tinguis cap por.

L'Alcorà 5, 32

Qui mata a una persona que no ha matat ningú ni ha sembrat la corrupció en la terra, és com si hagués matat tota la Humanitat. I qui salva una vida, és com si hagués salvat les vides de tota la Humanitat.

CANT: Nova esperança

Avui es el dia
anunciat a tot el món
Senzills i pobres
són cridats al seu cantó

Nova esperança que avui es fa llavor
I que germina als nostres cors
Es l'alegria d'un Déu fet nadó
Que ens anticipa un nou món.

Busquen un sostre
emigrats, no hi ha racó
per fer que neixi
una llum en la foscor

De l'Evangelì de Mateu (25,35)

Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era fòraster, i em vau acollir.

[BREU SILENCI]

3ª PART: PREGÀRIA FINAL

Per acabar us convidem a encendre les vostres espelmes. Aquestes espelmes representen el patiment de totes les persones que deixen la seva terra cercant un present i un futur millors. Us convidem que us les endugueu a casa, perquè les tinguem present i perquè ens ajudi a reflexionar què podem fer a la nostra vida, a la feina, als carrers, al veïnat, als espais de participació política... perquè no es maltracti i oprimeixi els immigrants, què podem fer per acollir-los i perquè es respectin els seus drets i la seva dignitat. Que podem fer per deixar de banda l'hostilitat i construir hospitalitat.

Senyor, tu que a ningú veus com a un estrany i a ningú deixes sense la teva protecció, apiada't dels nostres germans i germanes migrants, exiliats, i detinguts en els CIE. Concedeix-los a tots fortalesa i serenitat per a afrontar els difícils moments que viuen. I a nosaltres,

dóna'ns un amor com el teu envers ells, els necessitats i els forasters

dóna'ns fortalesa en el nostre compromís per a sostenir l'esperança i a defensar els drets dels meus germans i germanes estrangers a casa nostra, a servir-los i a acompanyar-los en el seu internament, a ser hospitalaris i acollidors,

ajuda'ns a posar els mitjans al nostre abast per a lluitar per una reforma migratòria integral i compassiva que permeti vies legals i segures per als migrants, que ofereixi accés igualitari a la salut, a l'educació, a la seguretat social i al treball

ajuda'ns a caminar sense pors i en plena llum, com a filles i fills del mateix Déu

CANT: Pare Nostre

Pare nostre, una pregària
Neix del fons del nostre cor,
No t'oblidis del qui és feble,
Ja n'hi ha prou de tant dolor. (2)

[PARE NOSTRE RESAT]

[PARE NOSTRE RESAT]